

Arrest

nr. 267 701 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DE PAUW, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 december 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 oktober 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 oktober 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Gezien zijn jeugdige leeftijd werd het persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 18 juni 2021, gevoerd met zijn moeder.

1.3. Op 27 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Deze beslissing werd op dezelfde aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Syrische nationaliteit en u bent afkomstig uit Tell Merdikh bij Idlib. U hebt uw land van herkomst verlaten eind 2017 in het gezelschap van uw vader, M.(...) A.(...) (OV. X), uw moeder, S.(...) S.(...) (OV. X) en uw broer Y.(...) A.(...) (OV. X). U kwam aan in Griekenland op 1 februari 2018 en uw broer J.(...) A.(...) (OV. X) werd in Griekenland geboren. Uw ouders dienden er een verzoek om internationale bescherming in en kregen in maart 2019 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omwille van de slechte leefomstandigheden reisden uw ouders en de kinderen verder naar België.

Op 20 december 2019 dienden uw ouders in België een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 8 januari 2020 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen. Uw ouders dienden geen beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 2 oktober 2020 dienden uw ouders in uw naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermelden ze dat u in Griekenland geen toegang had tot onderwijs en medische zorg en dat u gediscrimineerd werd. Verder haalden uw ouders aan dat uw verblijfsdocumenten op 1 juli 2021 vervallen en dat het niet duidelijk is of deze vernieuwd kunnen worden.

Bovendien dienden uw ouders ter staving van uw verzoek de volgende documenten in: een medisch attest over de psychische problemen van uw broer Y.(...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen, uw documenten en uit het administratief dossier blijkt immers dat u nog geen zeven jaar was op het moment van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien uw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gehouden met uw ouders.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit de verklaringen van uw moeder op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 20 december 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is.

Uit het dossier van uw ouders blijkt dat zij moeite hadden om werk en accommodatie te vinden in Griekenland, nadat ze er de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hadden. Daarnaast verklaarden

zij dat ze medische problemen hadden en dat u kampte met psychische problemen. De moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie waarmee ze te maken kregen in Griekenland, voldoen niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel alle moeilijkheden hierboven een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof, kan niet worden besloten dat uw ouders door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht gekomen zijn in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hen fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Uw moeder haalde aan dat uw verblijfsdocumenten in Griekenland binnenkort verlopen en dat het niet zeker is of die vernieuwd kunnen worden. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

Het document over de psychische problemen van uw broer verandert niets aan deze vaststelling, gezien zijn psychische problemen reeds aangehaald werden in het verzoek van uw ouders en gezien ze niet aantoonde dat Griekenland wat uw familie in gebreke zou zijn gebleven wat betreft de toegang tot de zorg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), het hoger belang van het kind (artikel 24 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis Grondwet), artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot een conclusie is gekomen.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker op het hoger belang van het kind. Hij merkt op dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen bij een administratieve handeling. Dit wordt bepaald zowel in het Kinderrechtenverdrag (artikel 3) als in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (artikel 24). Verzoeker wijst in dit verband ook op artikel 22bis van de Grondwet en de preambule van het Kinderrechtenverdrag. Ook volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag dient er een 'best interest assessment' te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind. Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang van het kind zijn: mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs.

Het Commissariaat-generaal is van mening dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Verzoeker hekelt dat echter nergens in de bestreden beslissing is ingegaan op zijn eigen argumentatie met betrekking tot de ondermaatse behandeling van vluchtelingen in Griekenland ten opzichte van Griekse onderdanen. Verzoeker is van mening dat zijn verklaringen en eigen feiten omtrent zijn situatie in Griekenland wel van dien aard zijn dat het Commissariaat-generaal had dienen te besluiten tot een andere beslissing en stelt *"Er is een schending van het artikel 3 EVRM die op zich staat wegens de levensomstandigheden in Griekenland gelet op het feit dat erkende vluchtelingen anders behandeld worden dan onderdanen van desbetreffende lidstaat."* Verzoeker argumenteert dat hij wel degelijk nieuwe elementen aanhaalt die een verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. Hij zet in dit verband uiteen als volgt:

"4.2. Aangaande de nieuwe elementen en de afzonderlijke vrees van de minderjarige

Verweerster stelt dat minderjarige verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1,1 eerste lid. Hierdoor verklaart het CGVS het verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend krachtens artikel 57/6, §3,6° van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk.

Echter werd er noch in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de vader A.(...) M.(...) (OV. 8.972.372), noch in die van de moeder S.(...) S.(...) (OV. 8.972.372), de situatie van de kinderen en hun moeilijke levensomstandigheden uiteengezet. (zie stuk 2)

Er wordt enkel het volgende vermeld in de beslissing:

Verder lijdt uw zoon aan psychologische problemen. Zo zou hij angstig zijn en timide zijn omwille van de zaken die hij zag in Syrië. (zie stuk 2)

Er werd verder niets vermeld over de scholing, gezondheidstoestand en discriminatie die de kinderen hebben meegemaakt. Ook over de psychologische toestand werd niet dienstig onderzocht noch gemotiveerd.

Dat deze voor verzoeker weldegelijk nieuwe elementen zijn die een verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen.

4.2.2. Aangaande de scholing

De moeder van minderjarige verzoeker heeft tijdens het gehoor meermaals verklaart dat hij in Griekenland, op deze twee jaar tijd, niet naar school kon gaan en dit wegens het gebrek aan inspanningen die de Griekse autoriteiten leverden voor vluchtelingen met een beschermingsstatus te doen integreren. Zij werden ondanks de inspanningen van de ouders om hen naar school te sturen over het hoofd gezien en hierin niet begeleid

Het is dan ook opvallend dat deze verklaringen door het CGVS in de bestreden beslissing niet weerlegd worden, et wordt zelfs opvallend genoeg met geen woord gerept over het gebrek aan scholing in Griekenland.

De minderjarige verzoeker kreeg in Griekenland geen enkele ondersteuning wat betreft scholing.

Scholing is nochtans - zeker wat betreft minderjarigen - een absoluut basisrecht! De minderjarige zag hiermee zijn basisrechten geschonden, een gegeven waar het Commissariaat Generaal maar al te licht over gaat.

De moeder van verzoeker verklaart in het verhoor bij het CGVS hierover het volgende: (...)

De ouders hadden aldus graag dat hun kinderen naar school gingen, maar door gebrek aan ondersteuning en aandacht van de Griekse autoriteiten, hadden zij geen weet hoe zij hun kinderen in een school konden laten inschrijven. Zij werden hier volledig aan hun lot over gelaten.

4.2.3 Aangaande de medische problemen en gezondheidszorg in Griekenland

- 4.2.3.1 De moeder van verzoeker heeft daarenboven ook verklaard dat verzoeker en zijn broers geen adequate en gepaste medische hulp kregen in Griekenland.

De moeder van verzoeker verklaarde over de gezondheidstoestand/de medische begeleiding van verzoeker en zijn broers het volgende: (...)

Over de psychische begeleiding van verzoekers broer Y.(...) vermeldt zij het volgende: (...)

Dat de verklaringen van de verzoeker als geloofwaardig dienen te worden beschouwd. De verklaringen liggen daarenboven in rechte lijn met de objectieve informatie die voorhanden is ;

- 4.2.3.2. Hoewel de Griekse gezondheidswetgeving bepaalt dat personen die internationale bescherming genieten in dezelfde categorie vallen als Griekse burgers, zijn er in de praktijk tal van problemen waarmee zij worden geconfronteerd (...)

Uw Zetel heeft dan ook meermaals geoordeeld dat de gezondheidszorg in Griekenland maakt dat personen zich in een situatie bevinden dat het artikel 3 van het EVRM schendt.

Verzoeker citeert een aantal arresten (...)

Tot slot wenst verzoeker erop te wijzen dat door digitalisatie volgend uit de covid-maatregelen de toegang tot gezondheidszorg van erkende vluchtelingen nog meer weer beperkt:

"The increased digitalisation of public services in light of the COVID-19 pandemic has exacerbated barriers to access to health care for refugees. According to assisting organisations, homeless persons often lack the means to book appointments electronically or via phone and require assistance by mediators" (zie het stuk 4)

In meerdere arresten heeft Uw Zetel reeds niet-ontvankelijkheidsbeslissingen wegens statuut in Griekenland vernietigd omwille van de medische problematiek en de kwetsbaarheid van een betrokkene.

Zie onder meer:

- Arrest dd. 28.03.2019 (AR 219.101)

- Arrest dd. 03.06.2019 (AR 222.214).

Dat er in casu wel degelijk sprake is van eigen feiten in hoofde van verzoeker die een nieuw verzoek om internationale bescherming rechtvaardigt.

Dat hij in Griekenland niet de adequate medische zorg heeft kunnen krijgen die hij nodig had. Dat hij door gebrek aan medische begeleiding voortdurend ziek werd.

De verzoeker heeft concreet aangetoond dat wat hij meemaakte in dit kader in rechte lijn ligt met de objectieve informatie dat voorhanden is.

Dat de vrees van verzoeker t.a.v. Griekenland moet beoordeeld worden aan de hand van de objectieve landeninformatie.

4.2.4. Omtrent de discriminerende incidenten in Griekenland

De moeder van verzoeker verklaarde tijdens het CGVS verhoor het volgende: (...)

Verzoeker en zijn broers hebben als minderjarige kinderen al veel moeilijkheden moeten verwerken.

Dat zij in Griekenland geen menswaardig bestaan kunnen hebben, daar zij constant het slachtoffer waren van pesterijen en zij vanaf ze buiten kwamen op straat werden geslagen door Griekse kinderen. Dit waren, voor hen dan ook traumatische ervaringen die een impact hebben op hun verdere ontwikkeling als kind. Zij kampen nu nog steeds met psychologische problemen door hun slechte ervaringen met kinderen.

Zo verklaarde de moeder van verzoekster over haar zoon A.(...) Y.(...) het volgende: (...)

Hieruit blijkt duidelijk dat de incidenten die verzoeker als kind heeft meegemaakt nog steeds een impact hebben om zijn leven en die van zijn broers.

Daar verzoeker in België zich veilig voelt en (terug) contacten legt met andere kinderen is een positieve evolutie.

Wanneer hij terug zou moeten keren naar Griekenland vreest hij echter dat hij daar in dezelfde situatie zal belanden als voordien, met slagen, pesterijen en discriminatie tot gevolg. Een schending van artikel 3 EVRM is nakend.

Dit zijn elementen die nog niet eerder werden aangehaald in een vorig verzoek.

Dat dit feiten zijn die zwaar genoeg wegen om een nieuw verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen.

Dat het in het belang van het kind is om in een veilige omgeving op te groeien, waar hij zich kan ontplooiën. Dat in tegenstelling tot Griekenland, hij dit in België kan vinden en heeft gevonden.

In verschillende arresten heeft Uw Zetel reeds niet-ontvankelijkheidsbeslissingen wegens statuut in Griekenland vernietigd omwille een trauma dat een betrokkene heeft opgelopen in Griekenland.

Verzoeker verwijst naar volgende arresten:

Arrest dd. 18.06.2020 AR 237.122

Arrest dd. 22.07.2020 AR 238.763" Verzoeker besluit dat er *in casu* wel degelijk sprake is van nieuwe elementen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, dat bovenstaande elementen immers niet zijn behandeld in het verzoek om internationale bescherming van de ouders en dat verwerende partij hiermee haar zorgvuldigheids- en motiveringsverplichting schendt.

In een volgende onderdeel gaat verzoeker in op de levensomstandigheden in Griekenland *"gelet op het feit dat erkende vluchtelingen anders behandeld worden dan onderdanen van desbetreffende lidstaat"*. Hij meent dat het verschil in behandeling met Griekse burgers een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Hij licht toe dat het besluit om vluchtelingen meer verantwoordelijkheid te geven en hen op hun eigen benen te laten staan een zeer ongelijk effect heeft. Ongelijkheid bij de integratie zal later leiden tot ongelijkheid bij de behandeling. Ook de administratieve moeilijkheden waarmee vluchtelingen te kampen hebben, zorgen voor een situatie die duidelijk verschilt van die van de modale Griek. Zo is de volledige uitsluiting van vluchtelingen van sociale bijstand een duidelijke differentiële behandeling. Volgens de meest generale wet hebben vluchtelingen dezelfde toegang tot sociale bijstand, maar in werkelijkheid is dat niet het geval. Bijna elke vorm van sociale bijstand is praktisch beperkt door specifieke wetten die specifieke zaken vereisen die niet aangepast zijn aan de persoon van een vluchteling. Vluchtelingen bevinden zich dus in andere omstandigheden dan de plaatselijke Grieken. Zij kunnen hun rechten niet afdwingen in Griekenland. Zij kunnen naar mening van verzoeker zodoende niet teruggestuurd worden naar Griekenland zonder een reëel risico te lopen op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker is van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek aldus ontvankelijk diende te verklaren. Verzoeker voegt hieraan toe dat het Commissariaat-generaal zich niet kan blijven verstoppen achter het beginsel van wederzijds vertrouwen. Zeker niet gelet op de bovenvermelde COI-informatie die duidelijk het tegendeel aantoonst. Gelet op de humanitaire situatie in Griekenland aangekaart door middenveldorganisaties, opstellers van COI informatie, de duizenden in Griekenland erkende vluchtelingen die daar vertrokken zijn en elders asiel aanvragen, is er eerder een vermoeden dat hun rechten niet gerespecteerd worden in Griekenland. Maar ook andere Europese lidstaten stelden zich al vragen bij dit beginsel. Duitsland, een Europese lidstaat, heeft bijvoorbeeld al lang de problematische situatie in Griekenland erkend. Het Commissariaat-generaal kan zich dus niet blijven verstoppen achter het beginsel van wederzijds vertrouwen waar andere Europese lidstaten haar al voorgingen in de erkenning van de realiteit, d.w.z. de structurele tekortkomingen in Griekenland waardoor het terugzenden van verzoekers een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat ook deze Raad van tijd tot tijd beslissingen van het Commissariaat-generaal vernietigt. Het wederzijds vertrouwen is dus niet absoluut en eindigt bij de fundamentele rechten die ook erkende vluchtelingen in Europa hebben. De COI-informatie toont volgens verzoeker duidelijk aan dat voor elke vluchteling in Griekenland de situatie prangend is en een ongerechtvaardigd risico op een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Het Commissariaat-generaal *"kan niet blijven het wederzijds vertrouwen als oogkleppen voor haar eigen gemoedsrust terwijl ze haar restrictief beleid uitvoert."*, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat in april 2021 Pro Asyl en Refugee Support Aegean een nieuw rapport publiceerden over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, waarin ze tot volgende conclusie komen: *"PRO ASYL en Refugee Support Aegean (RSA) documenteren sinds 2017 de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. In verscheidene verklaringen hebben wij uiteengezet aan welke preciaire levensomstandigheden de begunstigden van bescherming in Griekenland zijn blootgesteld. In alle gevallen zijn wij tot de conclusie gekomen dat de bescherming in Griekenland alleen "op papier" bestaat. Deze conclusie is de laatste maanden op dramatische wijze relevanter geworden, aangezien de situatie van personen die internationale bescherming genieten, aanzienlijk is verslechterd. Het beleid van de in de zomer van 2019 verkozen Griekse regering is er expliciet op gericht om helemaal geen zorg te verlenen aan personen die bescherming genieten en hen in plaats daarvan aan hun lot over te laten."* Ondertussen hebben verschillende hogere Duitse rechtscolleges beslist dat personen met internationale bescherming in Griekenland die een nieuw verzoek doen in Duitsland, niet teruggestuurd mogen worden naar Griekenland, gezien de recent verslechterde situatie. Dat de situatie voor internationaal beschermden in Griekenland de voorbije maanden "aanzienlijk verslechterd" is, is een

belangrijk element waarmee rekening gehouden moet worden om na te gaan of een terugkeer naar Griekenland een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM zou inhouden. Ook de Nederlandse rechtspraak oordeelde dat het vertrouwensbeginsel niet absoluut is (Raad van State uitspraak 202006295/1/V3 dd. 28 juli 2021 en uitspraak 202005934/1/V3 van diezelfde datum).

Verzoeker besluit: *“Dat Verzoeker aldus nieuwe elementen heeft aangetoond die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt.*

Dat de verzoeker bij terugkeer in een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling gelet op:

- *Zijn dakloosheid ;*
- *Zijn gezondheid ;*
- *De gevolgen van discriminatie (fysiek en mentaal) ;*
- *Het feit dat in Griekenland geen enkele oplossing voor deze problemen geboden wordt ;*
- *Het feit dat hij geen familiaal netwerk heeft in Griekenland.*

Er is geen enkele garantie voor verzoeker. Gelet op de vele obstakels die de ouders als internationaal beschermden in Griekenland ondervinden om werk te vinden, de recent verslechterde situatie, en het feit dat zijn ouders geen recht hebben op de ondersteuning is er een reëel risico dat hij in Griekenland niet in zijn elementaire basisbehoeften kan voorzien en zijn rechten gewaarborgd door artikels 4 van het Handvest en 3 EVRM geschonden worden. Het verzoek dient ontvankelijk te worden verklaard.

Daarbovenop worden vluchtelingen anders behandeld dan Grieken. Ook hierdoor is een beslissing tot niet-ontvankelijkheid niet mogelijk.

De beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) van 20 februari 2020 genomen in hoofde van de ouders, Raad van State uitspraak 202006295/1/V3 dd. 28 juli 2021, Raad van State uitspraak 202005934/1/V3 dd. 28 juli 2021, een uittreksel uit *“Country Report: Greece”* van AIDA van juni 2020 en het rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights”* van Refugee Support Agean van maart 2021.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Verzoekers ouders dienen op 2 oktober 2020 in zijn naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

In de bestreden beslissing, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat de

ouders van verzoeker op 20 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend omwille van de slechte leefomstandigheden in Griekenland. Dit verzoek werd op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker als vergezellende minderjarige ingediend. Op 20 februari 2020 werd het verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard omdat zij reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Griekenland, de subsidiaire beschermingsstatus hadden verkregen. De ouders van verzoeker dienden geen beroep in tegen deze beslissingen.

Verzoeker baseert zijn verzoek op het feit dat hij in Griekenland geen toegang had tot onderwijs en medische zorg en hij er gediscrimineerd werd. Verder haalden zijn ouders aan dat zijn verblijfsdocumenten op 1 juli 2021 vervallen en dat het niet duidelijk is of deze vernieuwd kunnen worden. Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker een medisch attest over de psychologische problemen van zijn broer Y. neer.

2.6. De Raad stipt vooreerst aan dat het criterium in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, geen dan wel eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 542548/001, p. 108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers bovendien van dien aard te zijn dat zij “een apart verzoek rechtvaardigen”.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de verklaringen van de moeder van verzoeker op het Commissariaat-generaal blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 20 december 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat het gezin van verzoeker in maart 2019 in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Zijn ouders verklaarden naar aanleiding van hun verzoek om internationale bescherming in België dat zij tijdens de procedure in Griekenland in een sociale woning in Tropoli woonden en 400 euro per maand financiële steun kregen. Nadat zij subsidiaire bescherming kregen, werden zij rond juli 2019 verzocht de sociale woning te verlaten. Vanaf dit moment leefde het gezin op straat. Zij verplaatsten zich naar Athene en woonden daar in parken, op openbare plekken en sporadisch mochten zij even bij andere Syriërs verblijven. De vader van verzoeker vond naar eigen zeggen geen werk of andere accommodatie. De ouders van verzoeker gaven na het verkrijgen hun beschermingsstatuut ook hun zoektocht naar taalles op, dit omwille van hun moeilijke levensomstandigheden in Athene. De broer van verzoeker kampt met psychische problemen naar aanleiding van de burgeroorlog in Syrië. De vader van verzoeker heeft vaak hoofdpijn en dit omwille van scherven die, volgend op een explosie, in zijn hoofd zitten. De vader van verzoeker kreeg in Griekenland pijnstillers hiervoor. De moeder van verzoeker kent geen medische problemen. Het gezin besloot na enkele maanden op straat geleefd te hebben Griekenland te verlaten en verder te vluchten naar België. Zij vroegen financiële hulp aan andere Syriërs en verzamelden zo 500 euro, die zij gebruikten voor hun vliegtuigtickets naar België. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat de ouders van verzoekers het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerleggen, dat er bijgevolg géén feiten of elementen voorhanden zijn die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op hun specifieke omstandigheden in de weg staan, en het verzoek daarom niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dit besluit steunde inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (1) het gegeven dat het in Griekenland niet gemakkelijk is om werk te vinden niet betekent dat zij, als begunstigden van internationale bescherming, daar geen toegang tot werk zouden hebben, (2) niet kan worden gesteld dat zij een doorgedreven poging ondernamen om de Griekse taal te leren, (3) het feit dat zij in de 4-tal maanden voor hun vertrek in Griekenland geen onderdak zouden gevonden hebben, niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming omwille van hun situatie in Griekenland, (4) zij niet aantonen dat zij, als begunstigden van internationale bescherming, nergens terecht zouden kunnen in Griekenland voor enige medische bijstand en/of een financiële bijdrage aan hun medische kosten, zij van de medische problemen van hun zoon geen medische attesten voorleggen, en zij hieromtrent hoe dan ook niet concreet aantonen dat hun mogelijkheden of beperkingen om in dit verband hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Griekse onderdanen geconfronteerd kunnen worden, (5) hoewel alle moeilijkheden supra een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof, niet kan worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van

overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid en er evenmin concrete indicaties zijn dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe, (6) zij bovendien, in het licht van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werden, evenmin aantonen dat zij hun rechten ter zake niet zouden kunnen doen gelden, (7) op basis van de gegevens die voorhanden zijn verder blijkt dat zij naar aanleiding van hun ervaringen louter beperkte pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties en (8) de papieren van UNHCR aantonen dat zij hun sociale woning verlieten in juli 2019, doch uit dit document op geen enkele manier blijkt dat zij, nadat zij de opvangstructuur verlieten, als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland hun basisrechten niet konden laten gelden en de papieren van Fedasil louter aantonen dat een school in Limburg hun zoon momenteel geen scholing kan bieden en aldus geen enkel uitstaans hebben met hun asielmotieven en de redenen waarom zij besloten Griekenland te verlaten.

Het eigen verzoek om internationale bescherming van verzoeker is, zoals hoger reeds gesteld, gesteund op het feit dat hij in Griekenland geen toegang zou hebben gehad tot onderwijs en medische zorg en hij er gediscrimineerd werd. Verder haalden zijn ouders aan dat zijn verblijfsdocumenten op 1 juli 2021 vervallen en dat het niet duidelijk is of deze vernieuwd kunnen worden. Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker een medisch attest over de psychologische problemen van zijn broer Y. neer.

In het verzoekschrift wordt dienaangaande terecht het volgende opgemerkt: *“Verweester stelt dat minderjarige verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1 eerste lid. Hierdoor verklaart het CGVS het verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend krachtens artikel 57/6, §3,6° van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk.*

Echter werd er noch in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de vader A.(...) M.(...) (OV. 8.972.372), noch in die van de moeder S.(...) S.(...) (OV. 8.972.372), de situatie van de kinderen en hun moeilijke levensomstandigheden uiteengezet, (zie stuk 2)

Er wordt enkel het volgende vermeld in de beslissing:

Verder lijdt uw zoon aan psychologische problemen. Zo zou hij angstig zijn en timide zijn omwille van de zaken die hij zag in Syrië. (zie stuk 2)

Er werd verder niets vermeld over de scholing, gezondheidstoestand en discriminatie die de kinderen hebben meegemaakt.”

De Raad dient inderdaad vast te stellen dat door verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming wel degelijk eigen feiten worden aangehaald. Het komt er dus op aan te beoordelen of deze feiten van dien aard zijn dat zij *“een apart verzoek rechtvaardigen”*.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, doch blijkens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

De Raad wijst erop dat dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoekende partij aangehaald, omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland,

weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

De loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, is op zich dus geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond.

Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie bereiken), acht de Raad, gelet op voormelde informatie waaruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zoals verzoekende partij zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen, en gezien het zeer kwetsbaar profiel van verzoekende partij en haar gezin – een gezin met drie jonge kinderen, waarbij de Raad vaststelt dat door het Commissariaat-generaal op zich niet wordt betwist dat zij in Griekenland in de maanden voor hun vertrek naar België dakloos zijn geweest, noch dat de broer van verzoekende partij te kampen heeft met psychologische problemen – een verder en gedegen onderzoek van verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen, onder meer wat haar toegang tot de gezondheidszorg en onderwijs in Griekenland betreft.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juli 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS